

รวมคำบรรยาย

ภาคสอง สมัยที่ ๗๗ ปีการศึกษา ๒๕๖๗ เล่มที่ ๑๔

บทบรรณาธิการ

คำถาม คดีที่มีโชคดีที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษขั้นต่ำให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป จำเลยให้การรับสารภาพ และมีการยื่นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์จะนำข้อเท็จจริงจากการนำสืบพยานหลักฐานมาฟังเป็นคุณแก่จำเลยว่า จำเลยมิได้กระทำความผิดในข้อหาที่ให้การรับสารภาพ ได้หรือไม่ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๓๕๖/๒๕๖๖

แม้ความผิดฐานทำให้เสียหายหรือไร้ประโยชน์ซึ่งเอกสารของผู้อื่น และฐานฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘๘ และ ๓๔๑ ตามที่โจทก์ฟ้องและจำเลยที่ ๒ ให้การรับสารภาพ มีโชคดีที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป หรือโทษสถานหนักกว่านั้น ศาลจะพิพากษาโดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปก็ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่บทบัญญัติดังกล่าว**มิใช่เป็นบทบังคับเด็ดขาดให้ศาลต้องมีคำพิพากษาลงโทษจำเลยตามฟ้องในทุกกรณี** เพราะถ้าศาลเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำความผิดก็ดี การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดก็ดี ให้ศาลยกฟ้องปล่อยตัวจำเลยไปตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้อ่านาใจไว้แก่ศาล ซึ่งศาลอุทธรณ์ ภาค ๕ ต้องนำไปใช้ในการพิจารณาพิพากษาด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๕ **เมื่อคดีมีการสืบพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมเสร็จสิ้นสมบูรณ์และโดยชอบ** ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ย่อมมีอำนาจพิจารณาพยานหลักฐานดังกล่าวนั้นได้และหากเห็นว่าจำเลยที่ ๒ มิได้กระทำความผิดตามฟ้องทั้งหมดหรือบางข้อหาก็ชอบที่จะพิพากษายกฟ้องเสียได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘๕ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๒๑๕ หากเป็นการขัดหรือไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง **ไม่** เมื่อโจทก์ร่วมมิได้ฎีกาโต้แย้งข้อเท็จจริงตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ วินิจฉัยฟังว่าไม่ชอบด้วยเหตุผลในข้อไหนและอย่างไร จึงต้องฟังเป็นยุติว่าจำเลยที่ ๒ มิได้ร่วมกระทำความผิดฐานฉ้อโกงและฐานทำลายเอกสารสัญญาคุ้มครองตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๕

คำถาม โจทก์ไม่ได้กล่าวบรรยายในคำฟ้องว่า จำเลยลักทรัพย์ในเคหสถาน แต่คำขอท้ายฟ้องของโจทก์ระบุอ้างประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๘) ไว้ด้วย ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์ในเคหสถาน ได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๓๕๒/๒๕๖๖

โจทก์ไม่ได้กล่าวบรรยายในคำฟ้องว่าจำเลยทั้งสองเข้าไปลักทรัพย์ในเคหสถานอันจะเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๘) ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๘) ไม่ได้ แม้คำขอท้ายฟ้องของโจทก์จะระบุอ้างประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๘) ไว้ด้วยก็ตาม เป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้อง ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ วรรคหนึ่ง ปัญหาดังกล่าวนี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยที่ ๑ ไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวมาแล้วในชั้นอุทธรณ์ จำเลยที่ ๑ ยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕ แม้จำเลยที่ ๒ ไม่ได้ยื่นฎีกาด้วย แต่การที่จำเลยทั้งสองกระทำความผิดร่วมกันเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดีศาลฎีกาย่อมมีอำนาจพิพากษาไม่ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๘) ตลอดไปถึงจำเลยที่ ๒ ที่มีได้ฎีกาด้วยได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๓ ประกอบมาตรา ๒๒๕

คำถาม ศาลชั้นต้นแจ้งรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยของเจ้าพนักงานคุมประพฤติให้จำเลยทราบในวันนัดฟังคำพิพากษา จำเลยแถลงขอถอนข้อความที่เคยให้ไว้ต่อพนักงานคุมประพฤติที่เป็นไปในเชิงปฏิเสธหรือขัดแย้งกับคำรับสารภาพของจำเลย โดยยังคงยืนยันให้การรับสารภาพ จำเลยจะฎีกายกข้อเท็จจริงตามรายงานการสืบเสาะและพินิจขึ้นอ้างเพื่อให้ศาลพิพากษายกฟ้อง ได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๓๓๗/๒๕๖๖

ที่จำเลยฎีกาว่า แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพ แต่เมื่อการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานพาอาวุธปืนฯ ศาลก็ชอบที่จะพิพากษายกฟ้องในข้อหานี้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ โดยจำเลยอ้างว่า จำเลยให้ถ้อยคำต่อพนักงานคุมประพฤติว่าจำเลยไม่เคยพกพาอาวุธปืนของกลาง แต่จำเลยเป็นผู้พาเจ้าพนักงานตำรวจไปตรวจยึดอาวุธปืนของกลางได้จากที่ซุกซ่อน ตามรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยของพนักงานคุมประพฤติ

เห็นว่า แม้จะได้ความตามรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยของพนักงานคุมประพฤติตั้งที่จำเลยอ้าง แต่เมื่อศาลชั้นต้นแจ้งรายงานนี้ให้จำเลยทราบในวันนัดฟังคำพิพากษา จำเลยกลับแถลงขอถอนข้อความที่เคยให้ถ้อยคำไว้ต่อพนักงานคุมประพฤติที่เป็นไปในเชิงปฏิเสธหรือขัดแย้ง

กับคำรับสารภาพของจำเลยโดยยังคงยืนยันให้การรับสารภาพเช่นเดิม ตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้น เท่ากับข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติแน่ชัดว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง ดังนี้ จำเลยจึงไม่อาจยกข้อเท็จจริงตามรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยของพนักงานคุมประพฤติ ซึ่งขัดแย้งกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยขึ้นอ้างเพื่อให้ศาลพิพากษายกฟ้องเพราะเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่าง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๕๒ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕

คำถาม ฟ้องโจทก์มิได้บรรยายว่าจำเลยลักกระเป๋าสตางค์ของผู้เสียหายโดยฉกฉวยเอา ซึ่งหน้าและคำขอท้ายฟ้องมิได้ขอให้ลงโทษฐานวิ่งราวทรัพย์ หากทางพิจารณาได้ความว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๐๖๘/๒๕๖๖

ทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยทำร้ายโจทก์ร่วมจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย เป็นความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายกระทงหนึ่ง และเมื่อจำเลยดึงเอากระเป๋าสตางค์ของโจทก์ร่วมไปโดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้าเป็นความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์อีกกระทงหนึ่ง แต่ฟ้องโจทก์มิได้บรรยายว่าจำเลยลักกระเป๋าสตางค์ของโจทก์ร่วมโดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้า อันเป็นองค์ประกอบความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์และคำขอท้ายฟ้องมิได้ขอให้ลงโทษฐานวิ่งราวทรัพย์ ศาลไม่ชอบที่จะลงโทษฐานวิ่งราวทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๖ ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ วรรคสี่ แต่ชอบที่จะปรับบทลงโทษฐานลักทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔ ซึ่งเป็นความผิดที่ประกอบเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของความผิดฐานชิงทรัพย์ให้ถูกต้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ วรรคท้าย

คำถาม คดีอาญาทั่วไป (ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน) ซึ่งต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จำเลยยื่นคำร้องขอให้ศาลฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง เป็นฎีกาที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๒๗๐/๒๕๖๖

จำเลยฎีกาว่า จำเลยมีอาวุธปืนของกลางซึ่งเป็นปืนแก๊ปเก่าเก็บไว้ในพื้นที่ที่จำเลยครอบครองอยู่อาศัย มีไว้เพื่อป้องกันอันตราย ไม่เคยพกพาไปในเมืองหรือหมู่บ้านและขอให้รอกการลงโทษ

เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการกำหนดโทษหรือการลงโทษของศาลอุทธรณ์ อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย ๖ เดือน และศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จึงเป็นการพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๕ ปี คดีจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง เว้นแต่ถ้าผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิเคราะห์เห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกา หรืออธิบดีกรมอัยการลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัย ก็ให้รับฎีกานั้นไว้พิจารณาต่อไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ ซึ่งคดีนี้เป็นคดีอาญาทั่วไปมิได้มีบทบัญญัติให้การฎีกาจะกระทำต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา การฎีกาจึงอยู่ในบังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๖ และตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ ที่กำหนดให้จำเลยต้องยื่นคำร้องพร้อมกับคำฟ้องฎีกาต่อศาลชั้นต้นขอให้ผู้พิพากษาคนใดคนหนึ่งซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์อนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ การที่จำเลยยื่นคำร้องขอให้ศาลที่พิจารณาคดีนี้และศาลฎีกาอนุญาตฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง โดยมิได้ยื่นเป็นคำร้องขอให้ผู้พิพากษาดังกล่าวรับรองให้ฎีกา คำร้องขออนุญาตฎีกาของจำเลยจึงเป็นคำร้องที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ บัญญัติดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยฎีกา ศาลฎีกายกชั้นพิจารณาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕ เมื่อจำเลยมิได้ขอให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง หรืออธิบดีกรมอัยการสูงสุดลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันสมควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ ฎีกาของจำเลยในคดีส่วนนี้จึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามบทบัญญัตินี้ดังกล่าว การที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยในคดีส่วนนี้มาจึงไม่ชอบ

นายประเสริฐ เสียงสุทธีวงศ์
บรรณาธิการ